

Sang Freda - Capítol 1: Gràtitud

Un relat de: [Follet del foc](#)

L'estança era petita i fosca, les parets eren recobertes d'armaris i lleixes plenes a vessar de plantes i conserves. La claror de les espelmes il·luminava lleugerament la cara de l'home, de cabells llargs, que ara tenia agafada per la rossa cabellera a la mestressa de la casa, avergonyida i plorant mentre demanava pietat pel seu fill.

- Al meu fill no, si us plau... - La dona parlava amb dificultat.

Esgotada com estava, ja no tenia forces ni per suplicar.

El nen, que acabava de presenciar com violaven la seva mare, estava immobilitzat per un dels homes que havien deixat entrar a casa seva hores ençà.

L'home de cabells llargs va deixar anar a la dona.

- Tranquil·la dona, si és tan obediència i participatiu com ho has estat tu, s'ho passarà bé i tot! - Mentre deia això somreia, mirant amb complicitat al seu company.

- Tu, Talòs! No els facis gaire mal, que els vendrem com esclaus.- Va dir sortint de l'habitació esquivant el cadàver de l'home de la casa.

L'home més gros, el que tenia al petit agafat, va començar a salivar. Era el seu torn.

- Sí, Cap. - Va dir mentre començava a treure-li la roba al jove.

Ella es va posar de genolls al seu costat, suplicant.

- Si us plau, pren-me a mi, fes-me el que vulguis, però deixa'l marxar... - Va dir, agafant a l'home per les mans, per separar-lo del seu fill. Però en Talòs ho tenia molt clar, el volia a ell, no pas a ella, que ara ja començava a ser-li molesta.

- Aparta! - Va cridar fent-li un cop de peu, apartant-la d'ells.

La dona, rendida es va deixar caure. Ja no sabia què fer i tampoc tenia forces per fer res.

- Ackie... no t'hi... resisteixis... - va dir amb un fil de veu.

Fins llavors l'Ackie havia estat incapaç d'assimilar tot el que estava passant, però en sentir el seu nom va tornar en sí. Va obrir els ulls com plats i va veure a la seva mare nua al terra i son pare mort al llindar de la porta.

Després va veure el que l'home gros intentava.

- I un rave! - Va exclamar, esventant un cop de colze als morros del seu agressor i deixant-se anar. D'un salt es va separar d'ell i amb un moviment veloç va agafar una escopeta de sota la taula que reflectia la llum de les espelmes. Com si encara hi hagués esperança per a ells.

Apuntà al Talòs, que encara no havia reaccionat i disparà sense pensar-ho. Un tro ensordidor va fer caure mort l'home, xocant contra la cuina de pedra i tirant per terra un perol curull de verdura i aigua bullent.

No tenien temps per pensar, ni per quedar-se bocabadats, havien de fugir, però abans que poguessin fer res l'home de cabells llargs ja treia el cap per la cortina de la cuina.

-Talòs! T'he dit que no els fessis cap mal... Tros de... - En veure l'escena va quedar sense paraules. Mai no havia vist un noi tan jove amb tanta bona punteria. El tret estava mili-mètricament centrat entre cella i cella.

Impressionant. Però mes que impressionat ara estava empenyat, i no pas poc.

-Mocós insolent, què punyetes fots!?! - Va cridar fent un cop de puny a la paret i fent tremolar totes les lleixes.

Acabava de perdre un dels homes més fidels i obediència que tenia, que tot i ser una mica talòs i ruc, li tenia estima. Així que no li faltaven motius per estar enrabiat.

- Maleït sia! No em deixes alternativa, desgraciat! -Cridava mentre buscava l'arma.

L'Ackie, que era molt ràpid, va apuntar a l'home de cabells llargs. Amb un moment va recarregar l'escopeta i va tornar a prémer el gallet i un altre tro els va fer ensordir de nou, però la bala no va fer més que un forat a la paret.

L'home va esquivar el tret i abans que l'Ackie s'adonés es va situar just al seu costat amb dues passes llargues.

- És una llàstima, xicotet. Podries haver tingut una bona vida si no haguessis estat tan agosarat.

Tot just s'adonava que havia fallat el tret, podia notar la vibració de la veu del seu contrincant i l'escalfor del seu alè a l'orella. No podia assimilar-ho. Era el millor amb armes de foc de la vila. Tan sols amb cinc anys havia superat al seu pare, i ara, sis anys després era infinitament millor. No podia creure que hagués fallat en una situació de vida o mort com aquella.

Inconcebible.

Bang!

El noi va caure mort al terra. La mare va fer un crit, incorporant-se i abraçant el cos sense vida del seu fill, plorant desconsolada.

L'home de cabells llargs es va quedar dempeus, mirant l'escena i estrenyent ben fort l'arma, enrabiat.

Un home alt amb rastes fosques i brutes va aparèixer per la porta.

-Antíoc... vull dir... Cap, ja hem escorcollat tot el poble. - Va dir amb to poruc. En veure al Talòs mort es va quedar callat, esperant una resposta o una ordre.

Antíoc continuava en silenci, decebut amb ell mateix pel que acabava de passar.

-Hem mort tots els homes, i a les dones i criatures les hem capturades vives a quasi totes... - Deia, amb por d'importunar al cap.
- Calla Merdós! Agafa aquesta puta i fotem el camp! - Va dir, fent una última mirada al noi i agafant-li l'escopeta.

[Capítol al racó del follet](#)

[Capítol a Wattpad](#)

[Informació del capítol a l'enciclopèdia del follet](#)